

тѣхната търговска дѣятелност се увеличавали едновременно съ растящата конкуренция на евреи, българи и най-вече на западно-европейските търговци, отседнали въ Цариградъ и въ нѣкои други крайморски градове на Турция. Поради това броя на дубровчанитѣ въ София е намалялъ.

Презъ 1637 и 1638 г. се споменава като кореспондентъ на републиката Симонъ ди Геталди отъ София¹⁾. Презъ следващата 1639 г. софийската колония глобила Матео ди Николо и Стефано ди Пиетро, понеже не устояли на поетъ ангажиментъ за доставка на кожи и вълна²⁾. Презъ 1640 г. починалъ въ София търговеца Антонио ди Матео, който търгувалъ съ Варна и други градове въ вжтрешността на империята³⁾. Сжщиятъ оставилъ на софийската църква 4000 аспри, отъ които 2000 за украсяване олтаря, а другитѣ 2000 — на свещеника за литургии⁴⁾.

Съ дата месецъ май 1640 г. е запазено едно подробно описание на София отъ Пиетро Диодати, известенъ въ насъ подъ името Петъръ Богданъ Бакшичъ. Той разказва съ голѣми подробности за търговията на града. „Въ областъта на София, съобщава той въ Римъ, се развѣждатъ добри и силни коне; прѣсна риба не се намира всѣкога; Дунава е далечъ, но въпреки това солена риба се намира винаги; тукъ има още южни плодове (*cose marine*), като маслини, сухи смокини, сухо грозде и други подобни; сжщо месо отъ всѣкакъвъ видъ, отъ което има въ изобилие навсѣкжде въ страната на турцитѣ⁵⁾. София е градъ разположенъ на главния пжтъ и въ центъра на страната и затова е търговски градъ, гдето се срещатъ хора отъ всѣкжде, т. е. отъ Унгария, Влашко, Молдова дори и отъ Полша и отъ други страни; намиратъ се нѣща и стоки отъ всѣкакъвъ видъ, както отъ Италия, тѣй и отъ Изтокъ“⁶⁾. По-нататкъ, като говори за църквата на дубровчанитѣ, построена отъ самитѣ търговци всрѣдъ кжщитѣ на колониститѣ, Петъръ Богданъ се спира върху състава на колонията. „Католици въ София

¹⁾ Писмо отъ 28. II. 1637 г. отъ София. Fasc. 60 № 1975. Сжщо писмо отъ 1. VI. 1638 г. Вѣроятно заради обиди нанесени на сжщия Геталди се оплакали предъ софийския кадия дубровнишкитѣ посланици Сорго и Менце, които едва се спасили отъ едно разбойнишко нападение при Драгоманъ. Писмо отъ 28 юний 1638 г. fasc. 89 № 2215.

²⁾ Писмо отъ 6. V. 1639 г. fasc. 90.

³⁾ Testamentum Antonij Matthei dicti Sciumiza Sophiae defuncti. Test. т. 62 f. 121.

⁴⁾ „... di quali 4000 lasso alla chiesa di Soffia, et di aspri 2000 debbano spendersi per l'ornamento a lor ben visto dell altare nuovo della Madonna di Santissimo Rosario, e gl'altri aspri 2000 diano al capellano che dica tante messe per l'anima mia“ п. т. f. 121.

⁵⁾ Отъ друго едно писмо нахождаще се въ дубровнишкия архивъ отъ 8. VII. 1640 г. отъ София се съобщава, че реколтата на житото била по-долу отъ срѣдна, а живота — доста скжпъ: оката месо струвало по 8 аспри, а не се и намирало. 8 драма хлѣбъ струвалъ една аспра. Писмо на Marino Cerva и Nicolo Bassegli fasc. 51 № 1904.

⁶⁾ „Questo paese intorno Soffia produce boni cavalli e gagliardi; lo pesce non si trova sempre essendo lontano il Danubio, niente dimeno pesce salato sempre si trova; ancor le cose marine si trovano, come l'olive, fichi secchi, uva passa et altra cose etc. La carne poi d'ogni sorte, di questo vi è abbondante il paese del Turcho da per tutto“.

„Soffia è sita sulla strada publica et in mezzo paese, et per ciò è città mercantile, dove concorre gente assai da per tutto, cioè d'Ungaria, di Valacchia, di Moldavia, anzi di Polonia et d'altre parti; si trovano le robbe et le mercantie d'ogni sorte, tanto d'Italiane quanto dell'Orientali“. Fer m e n d ž i n, ц. с. 72.